

A terem csendjét betöltötte a felolvasó hangja:

- Anna, figyelsz rám egyáltalán? Tedd már le azt a vacakot, vagy kidobom!
- Anya! Miért csinálsz ilyeneket? Megszakítod a koncentrációm! Mi az, hogy csak úgy elveszed a telefonom! Hihetetlen! Manapság a szülők azt sem támogatják, ha gyermekük egy tanulni vágyó ember?
- Dehogyan tanultál! A telefonod nyomkodtad! Halványlila dunsztod sincs, miről beszéltem!
- Jaj, hogy mondhatasz ilyet? Nem szokás csak úgy hamis vádakot osztogatni. Anyuskám! Figyeltem! Már mondom is... Izé...

Néma csend következett, melyet az:

- Anna! Indulj a szobádba! –mondat tört meg, kellő anyai szigorral fűszerezve.
- Jól van anya, nélküled is boldogulok!
- Állj! A telefon marad!

Átadtam, majd mérgesen becsaptam magam mögött a repedezett szobaajtóm. Ezek a repedések olyasféle „jól sikerült” tanulások után jöttek létre, mint az előző. A fejemben kattogtak a fogaskerekek, de olyannyira, hogy a rendszer túlterhelődött. Elegem van! A szüleim az őskorban élnek? Nem értik, hogy az egész életem abban a kicsi fém kütyüben van, amit az éveim számának növekedésével egyre gyakrabban vált szokásukká elkobozni?! Nem látják, hogy nem tudok élni kattintások, appok, like - ok, „kosárba rakom” nélkül? Miért nem sajnálnak, mikor magamba roskadva szenvedek?

Ebben a nagy mérgelődésben a még mozgásban lévő néhány agysejtem is lassacskán téli álomba vonult. Az ágy paplanjába süppedtem, ahol a pihe-puha kényelemben pár perc alatt szundi üzemmódra kapcsoltam.

Másnap délután ismét a matek felett ültem, ötletem sem volt, hogy ennek az absztrakt elrendezésű számkupacnak hogyan is kéne nekiállni. ...Talán anya! A tegnapi után? Nem. Nem hinném! Az agyam rejtett zugaiból próbáltam előásni valamit. Jöttek is a gondolatok – csak nem a matekról. Pokolian kízó vágy húzott a mobilhoz. Megfogtam, és újra beleestem abba a hibába, amibe tegnap, és az előző napokon is. Elsüllyedtem a digitális világban. Beismerem, nagyon vonzó ez a világ, ahol olyan lehetek, amilyen csak akarok. De egy időcsapda is! Ott tartok, hogy a virtuális kapcsolatok színtere minden percem elnyeli. Ami talán nem is csoda, mert már lassan valós barátaim sincsenek. Rájöttem valamire! Matematikailag kifejezve: a virtuális barátok növekvő száma egyenesen arányos az elfelejtett reális barátok számával. Micsoda matematikai lánghelme vagyok!

Az ajtóm váratlanul kinyitódott. Felpattantam, majd reflexből az ágyra dobtam a telefont, azt színlelve eddig is ott volt. Anyucikám közölte velem, hiába pislogok ártatlanul, pakoljak és menjek a könyvtárba, mert a könyvek jótékony kisugárzása talán beindítja a tanulás utáni vágyam, és majd ott biztosan összefutok néhány valós emberrel is. Mire észbe kaptam, már a könyvtár bejárata előtt

találtam magam. Az autónkból integető anyám felé még egy műmosolyt is küldtem, azt a látszatot keltve, hogy a drága kislánya nagyon örül ennek a keddi esti programnak. Sorsomba beletörődve léptem a könyvtárba, leemeltem a legvastagabb matematika témájú könyvet a polcról, majd elszántan leültem az első asztalhoz. De ahelyett, hogy A matematika rejtelseit böngésztem volna, visszatértem a virtuális zombik világába, hihhihi! A telefon ugyanis... a zsebemben maradt!

Annyira beszippantott a kis vacak, hogy már csak tíz-tizenöt perc maradt távozásig, és én persze sem a matek házával - sem a többivel nem tartottam még sehol. Most meg már úgymint minnek belefogni? Igaz? Folytattam hát a böngészést. Az üzeneteimet nézegettem, mikor egy kellemesen rekedt mély hang töltötte meg a termet. Felnéztem, és... megláttam. Naná, hogy jól meg is néztem! Hevesen lüktetni kezdett a szívem, testem remegett, pupillám kitágult. Még a telefonom is elejtettem! Nyelni is alig bírtam. Mi ez? Angyali látomás? Mint egy tökéletesre filterezett fotó! Minimum valami félisten lehet ilyen tengerkéken csillogó szemekkel! Belenéztem, s rögtön el is veszttem a mélyén. Fekete, kócos tincsek lógtak a szemébe. Haját igazgatva közölte, záróra van. Megjelent anya és laza intéssel hazaparancsolt. Eddig alig vártam, hogy teljen már le a tanulásra kierőszakolt idő, most pedig, nem akartam haza menni! De ez sajnos gyermeki beosztásomból adódóan kötelességem. Távozáskor elszállt az életerőm. Kifacsarták belőlem, mint mosás után a ruhákból a nedvességet szokás.

Ettől a naptól csak rá tudtam gondolni! Egy hét intenzív gyötrelmem! Ez az új érzés totál kikészített! Látni akartam! Újra! Ekkor egy zseniális ötletnek köszönhetően azt mondtam anyunak, hogy a könyvtárban fogok tanulni, hisz a múltkor is olyan jól tett velem az ottlét. Ugyebár! Még örült is neki.

Magabiztosan léptem be, majd ültem le oda, ahová egy hete is. Elővettem a telefonom, de most nem azt, hanem titkon Őt néztem. Próbáltam fényképeket csinálni magamról, hátha felkeltem a figyelmét, de nem jártam szerencsével. Később sem.

A könyvtár törzsvendége lettem. Még olvastam, sőt tanultam is! De komolyan! Napok, majd hetek teltek el. Artemisz (találó név) még csak észre sem vett. Lassacskán beletörődtem, hogy esélyem sincs nála. Feladtam! Még utoljára elmentem - tanulni. Ültem ott, telefonom nézését megjátszva és fájt... valami. Sírni akartam! Kitéptem egy lapot a matek füzetemből, elkezdtem Őt lerajzolni. Mintha csak a múzsám lett volna, miközben rajzolgattam, a fogaskerekek a fejemben mozgásba lendültek. Mindenféle gondolat cikázott a fejemben. Elkezdtem írni. Csak írtam és írtam. Mintha a toll mozgásával egyidejűleg az összes rossz érzés kiszállt volna belőlem. Közben nem éreztem a készletet, hogy a telefon után nyúljak! Egyáltalán nem! Leírtam, amit eddig nem mondtam el senkinek. Hátradőlve olvasni kezdtem:

Úgy érzem belefáradtam várva csak félni.

Egy reménytelen álmot fájón remélni.

Gyötrő érzésem fájdalmas, hogy szememet nem tudom lecsukni a nélkül,

Hogy mosolyod ne látnám mindenben vég nélkül.

Tudd, szívem tied örökre

Mert én veled akarok lenni mindörökre összekötözve.

A betűk elmosódtak könnybe lábadt szemeim előtt.

Ekkor belépett az anyukám. Mint egy holdkóros, összekapkodtam a cókmókom, majd gyorsan anya után rohantam. Még egyszer utoljára visszafordultam, és zavartan rámosolyogtam Artemiszre. Most először mélyen a szemembe nézett. Mintha zavarban lett volna.

Nos, el kell fogadnom, nem tetszek neki. Ez van. Tudtam, túl kell ezen lépnem. Jöhet az érzelmi nagytakarítás! Eldöntöttem, hogy egy darabig nem leszek szerelmes. Szép emlék marad! A rajz, meg az első vers is. De nem baj, hisz a legjobb irodalmi alkotások a viszonzatlan szerelem gyümölcsei, nem?

Örültem, hogy rájöttem végre miben vagyok jó, és talán ezzel kellene majd a jövőben foglalkoznom. Mikor hazaértem, mint aki jól végezte dolgát, elaludtam. Hajnali ébredésemkor rádöbbsentem, hogy az érzelmi nagytakarítás nem volt tökéletes- a pajkos kis szívcsicáktól nem könnyű szabadulni! Indulásig volt még majdnem két óráam. Hosszú idő után ismét a virtuális világba menekültem.

Nemsokára becsöngetnek, indulnom kell. Mikor éppen a kivételesen megcsinált matematikámat raktam a táskámba, szörnyűség történt! A lap a verssel nem volt benne. Rám tört a pánikroham! A könyvtárban maradt! Tegnap csak összekapkodtam mindent, és biztos kiesett. Jaj, ne!

Olyan gyorsan rohantam a könyvtárba, mint még soha. Kerestem, de sehol sem volt. Leültem a szokásos asztalhoz. Testem elgyengült, sírva fakadtam, nem érdekelt kik súgnak össze érzelmi kitörésem láttán. Ekkor valaki megszólalt mellettem:

- Ezt keresed? Tetszik!

Lopva magam mellé néztem. Ott állt Ő. A könyvespolcok között beosonó napsugarak huncut táncot jártak az arcán. Sosem volt még ilyen gyönyörű a napfény! Átadta a lapot, majd egy zsebkendővel ügyetlenül, gyengéden letörölte könnyeim. Összerezcentem. Ebben a pillanatban beteljesült valami! Ez volt a filterek és appok nélküli valós élet kezdete, egy szerelemé. és egy jövőképe. Talán írni fogok! Vajon hány ember él a Földön, aki az irodalmi alkotások miatt talált a szerelemre? Úgy éreztem magam, mint egy pillangó, aki végre kibújt a bábjából. Történt Valami! Valami csoda! Hosszú magányos órák után, szenvedve kipréselte magát belőlem a... valódi énem, a pillangó,... majd kirepült a Valóság Nagy Hálózatába.

... Így kezdődött. Ez lett az első „versem”, a műzsám pedig az életre szóló szerelmem. Manapság már boldogan emlékszem vissza erre a napra. Hisz ez határozta meg azt, aki vagyok, aki lettem. Köszönöm megtisztelő figyelmüket, remélem elnyerte tetszésüket a Felkészülni, vigyázz, nővők! című új regényem részlete.

Bukovszky Borbála

14 éves

Kossányi József Alapiskola és Óvoda, Iskola utca 22. Szentpéter, Szlovákia,